Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франковани.

Рекламаціи неопечатани вôльни ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Газеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:

на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к
на пôвъ року . 1 зр. 20 к
на чверть року . 60 к
мѣсячно . . . . 20 к
Подиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:

на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр

Ч. 74. | Нинѣ: гр. Маріи Егип. рим. Юстины | Завтра: гр. Страстный рим. Тибурця | Середа 1 цвѣтня (13) 1892. | Веходъ сонця 5 г. 15 м.; заходъ 6 г. 47 м. Баром. 755 терм. + 14·4° + 2 9°. | Рôкъ II.

Справа продажи соли.

Не досыть того, що нинѣ вже всѣ продукты поживы страшно подорожѣли, але ще сôль, котрои такъ богато въ нашôмъ краю, стала такъ дорогою, що зъ цѣлого краю пôдносять ся одноголосно жалѣ и просьбы, щобы сѣй справѣ якось разъ зарадити. Подавано всѣлякй способы, щобы продажь соли зробити дешевшою; мѣжь нашими була гадка, щобы одно якесь товариство взяло продажь соли въ свои руки. Остаточно оперла ся цѣла справа о Соймъ и той радивъ надъ нею на послѣднôй сесіи. Комісія господарства краевого радила надъ предложенемъ Выдѣлу краевого въ справѣ управильненя дрôбнои продажи соли, а результатъ тои нарады бувъ такій:

Комісія зазначила насамперѣдъ, що правительство заводячи въ 1835 р монополь соли застерегло для скарбу державного лишь оплату ôдъ продукту по установленыхъ цѣнахъ фіскальныхъ, признало однакожь продажь соли предметомъ свобôднои торговлѣ, значить ся, що правительство обняло въ свôй зарядъ добуванє соли, установило на ню цѣну, а тй що вже купували ôдъ правительства, могли свобôдно торгувати солею. Але заразъ въ самôмъ початку взялись гуртôвники за руки и недопускаючи нѣкого до закупна, купували самй майже всю сôль и продавали єѣ ôдтакъ дорожше зô шкодою консументôвъ, бо змушували дрôбныхъ торговельникôвъ и консументôвъ купувати ôдъ нихъ сôль по такôй цѣнѣ, яку самй змовившись установляли

Така продажь соли тревала ажь до 1869 р. Тогды Выдѣлъ краєвый выробивъ концесію для бôльшихъ мѣстъ и Выдѣлôвъ повѣтовыхъ, щобы они мали першеньство передъ иншими торговельниками купувати сôль. Концесія та мала дати Выдѣламъ повѣтовымъ можнôсть управильнити дрôбну продажь соли въ той способъ, щобы ту сôль можна въ кождôй мѣсцевости, кождого часу и по сталыхъ цѣнахъ, можливо найнизшихъ доставляти консументамъ.

Однакожь по 25 лѣтахъ, ôдъ часу наданя тои концесіѣ, коли добре розслѣдить ся справу дрôбнои продажи соли то покаже ся, що въ переважнôй части повѣтôвъ ôдносины тй зовсѣмъ не змѣнили ся въ користь консументôвъ. Причиною того єсть на поглядъ комісіѣ то, що Выдѣлы повѣтовй не могли всюды завести таку адміністрацію, котра бы всѣмъ надужитямъ могла успѣшно зарадити. Выказана въ справозданю Выдѣлôвъ повѣтовыхъ рôзниця цѣнъ, практикованыхъ въ поодинокихъ повѣтахъ, ôдъ цѣнъ фіскальныхъ, єсть найлѣпшимъ доказомъ, до якъ некористныхъ результатôвъ доводить нинѣшна практика продажи соли за посередництвомъ Выдѣлôвъ повѣтовыхъ.

До дорожнѣ соли причинили ся найбôльше тй обставины: що не всѣ мѣста и Выдѣлы повѣтовй постарались о право першеньства продажи; що навѣть тй Выдѣлы, котрй о то постарали ся, придѣлено до невôдповѣдныхъ салінъ (повѣтъ ряшѣвскій придѣлено н. пр. до Болехова и Долины замѣсть до Ляцкого); що Выдѣлы повѣтовй не мають въ своихъ буджетахъ вôдповѣдныхъ фондôвъ на закупно соли и длятого мусять послугувати ся посередниками, котрй мимо всякихъ застереженъ контрактовыхъ все ще знаходять способы, щобы цѣну соли пôдвысшити; що Выдѣлы повѣтовй дозволили закладати довôльну скôлькôсть складôвъ соли въ повѣтѣ, въ наслѣдокъ чого декуды на цѣлй повѣты єсть ледви оденъ складъ; на конець и то, що при спродажи соли нема нѣякои контролѣ надъ заступниками Выдѣлôвъ повѣтовыхъ.

Комісія єсть отже того погляду, що всякй перешкоды и хибы може усунути лишь одностайна орґанізація, обнимаюча всѣ повѣты, де уживає ся сôль въ топкахъ, а орґанізація та повинна бы стояти пôдъ зарядомъ краю, взглядно Выдѣлу краєвого, даючого всяку запоруку, що вôнъ приступає въ заступствѣ инныхъ інституцій до того предприємства не длятого, щобы приспорити хочь бы краєвому фондови користей фінансовыхъ, а лишь длятого, щобы доставити людности якъ найдешевше сего найважнѣйшого предмету поживы.

Зваживши все то, якъ и ту обставину, що зô взгляду на доставу топка соли не у всѣхъ повѣтахъ може бути однакова, предложила комісія такй внесеня: Соймъ поручає Выдѣлови краєвому, щобы перевѣвъ переговоры зъ міністерствомъ фінансôвъ въ справѣ обнятя черезъ край въ 59 повѣтахъ продажи вареной соли, и уповажнивъ Выдѣлъ краєвый, щобы заразъ, скоро тй переговоры доведуть до успѣху, приступивъ до обнятя продажи соли въ зарядъ краю, при чôмъ повиненъ держати ся слѣдуючихъ постановъ:

1) Выдѣлъ краєвый переведе орґанізацію продажи и буде управляти нею при помочи Выдѣлôвъ повѣтовыхъ; не має однакожь права вôдступати кому небудь въ предприємство

20

ОСТАПЪ БОНДАРЧУКЪ

Повѣсть Іос. Игн. Крашевского.

(Дальше.)

— Цѣкава я, — скликнула Міся — чи вôнъ виненъ, що выйшовъ зô свого стану? Мы тому виннй, отже й маємо обовязокъ...

— Вернути єго до того стану — докôнчивъ батько — Прошу тебе, дорога Місю, не мѣшай ся до моихъ розпоряджень и не вчи мене, що я маю робити.

— Чи то послѣдне твоє слово? — спытала смѣло Михайлина.

— Менѣ здаєсь, що на теперь послѣдне.

— Я ѣду зъ Остапомъ до Бѣлои Горы, — сказавъ Альфредъ — и я учивъ ся медицины, будемо оба при лазаретѣ.

— Ты учивъ ся медицины! — крикнувъ змѣненымъ голосомъ ґрафъ — ты учивъ ся медицины! Ты! То не може бути! — повтарявъ ґрафъ и блѣдъ щоразъ бôльше — медицины! Ты, ґрафъ, котрого предки...

— Учили ся задавати раны, а я лѣчити, — вôдповѣвъ холодно Альфредъ.

— Альфреде, то не може бути! — кликнувъ стрый, прискакуючи близше.

— Такъ єсть, стрыю; я учивъ ся ще чогось бôльше — я єсмь *римаремъ*.

— Ґрафъ остовпѣвъ зовсѣмъ.

Хочь Міся була неспокôйна на видъ такои сцены, але не могла скрыти смѣху, побачивши, якъ батько налякавъ ся.

— На имя намъ спôльне, заклинаю тебе, на все велике, благородне и святе, заклинаю тебе, не говори того, не повтаряй нѣкому! То божевôльнôсть! — крикнувъ ґрафъ.

Альфредъ мовчавъ; дивна гадка надбѣгла єму до головы.

— Коли ґрафъ увôльнить Остапа, то я мовчу — сказавъ вôнъ.

Стрый кинувъ ся на крѣсло, обтеръ пôтъ зъ чола, — мовчавъ.

— Ты знаєшь, — вôдозвавъ ся по хвили — що вмираючому братови я давъ слово опѣковати ся тобою, стеречи тебе и старати ся послѣдного по мечу зъ нашого роду вывести до давнои свѣтлости и значѣня нашои фаміліѣ. Не скрываю и сего — я мавъ замѣръ — думавъ — що може — що коли.... — зачавъ закашлюватись.

Михайлина перебила:

— Що ты призначивъ мене Альфредови.

— Я не призначивъ, але думавъ, сподѣвавъ ся....

— Не вмѣю высказати своєѣ вдячности за се — сказавъ Альфредъ — але таке щастє радъ бы я выєднати для себе впередъ у Михайлины. Я хотѣвъ у неи о ню старатись, не инакше.

Міся подякувала єму поглядомъ.

Ґрафъ говоривъ дальше:

— По такихъ твоихъ словахъ, мôй замѣръ паде зовсѣмъ; подружє неможливе. Занадто далеко розôйшли ся нашй способы понимання минувшости, людей и рѣчей; ты занадто по свому дивишь ся на свѣтъ. Отже не думаймо про се бôльше. Я увôльняю твого приятеля *цирулика* и даю тобѣ свободу занимати сь медициною и римарствомъ, але вôдъ тои хвилѣ знакомôсть наша разъ на все устає.

Альфредъ поклонивъ ся холодно. Міся мовчала. Ґрафъ не мôгъ вже высапати ся.

— Я годжу ся на твои условія, стрыю, и пôддаюсь имъ, але хочу мати повне, правне и формальне вôдступленє того чоловѣка, єсли чоловѣка вôдступати и продавати можна! А чи твои давнй замѣры мають сповнити ся, про се мабуть Міся має найбôльше право судити.

— Міся не має найменшого права! — кликнувъ ґрафъ.

— Чи справдѣ такъ, тату?

— Прошу тебе, Місю....

— То я тобѣ, тату, скажу, що завтра выѣзджаю до тѣтки; тамъ бодай буду мати право видѣтись зъ тыми, хто менѣ до вподобы. Добранôчь вамъ, тату, и будьте здоровй!

загального интересу продажи соли. — 2) Администрація продажи соли мае бути такъ уладжена, абы о скôлько можна въ кождôй громадѣ були мѣсця продажи. — 3) Цѣна одного кільограма, або топки соли мае бути въ кождôй мѣсцевости стала и не може перевысшати 11 кр. — 4) Въ мѣсцевостяхъ, въ котрыхъ пôсля доходжень есть дотеперь низша цѣна якъ 11 кр., не буде та цѣна пôдвысшена.—5) Зарядъ продажи мае вести ся окремо вôдъ фонду краевого, такъ, щобы анѣ фонду того не выставляти на страту, анѣ не приспорювати доходôвъ тому фондови — 6) Можливŷ звышки заряду продажи будуть ужитŷ выключно на утворене вôдповѣдного фонду резервового, евентуально на дальше обнижене цѣнъ соли.

Соймъ краевый.

На 23-ôмъ засѣданю Сойму интерпелювавъ пос. Телишевскій правительственного комісаря въ справѣ нововыбраноѝ репрезентаціѣ повѣтовоѝ въ Городку, котра мимо трикратного завôзваня не могла уконституовати ся. — Пос. Окуневскій интерпелювавъ комісаря правительственного въ справѣ якихсь надужить старосты залѣщицкого.

Ухвалено въ трохъ читаняхъ концесіи на побиране оплатъ мытовыхъ: коросняньскôй Радѣ повѣтовôй на дорозѣ повѣтовôй Комборня Змигородъ; общарамъ дворскимъ въ Березници радзаньскôй и Черниховѣ вôдъ перевозу на Вислѣ; въ користь удержаня дорôгъ громадскихъ Сяпôкъ Мриголодъ и Выгнанка Пробôжна та мостôвъ на рѣцѣ Быстрици въ Урожи и Пôдбужи. — По ухваленю позволеня репрезентаціи повѣтовôй въ Вѣличцѣ затягнути позичку въ банку краевôмъ въ высотѣ 80 000 зр. и прелімінаря индемнізаційного приступлено до справозданя комісіѣ буджетовоѝ о буджетѣ краевôмъ на 1892 рôкъ. Комісія буджетова (референтъ ґр. Стан. Бадені) вноси́ла: 1. На 1892 р. установляе ся выдатки фонду краевого въ сумѣ 6,393.259 зр., а доходы власнŷ въ сумѣ 897.804 зр. — 2. На покрыте выдаткôвъ, по вôдчисленю доходôвъ, будуть побиратись въ 1892 р. додатки до державныхъ податкôвъ безпосередныхъ у высотѣ 39 кр. вôдъ кождого ри́ньского цѣлоѝ належитости податкôвъ. — 3. Уповажняе ся Видѣлъ краевый затягнути позичку въ готôвцѣ, найвысше на 4 прц., въ квотѣ 1,650.000 зр.— 4. Поручае ся Выдѣлови краевому, щобы на найблизшôй сесіи соймовôй представивъ проектъ такои операціѣ фінансовоѝ, котра бы подала можнôсть покрывати недоборы фонду краевого черезъ довшŷ лѣта безъ дальшого пôдвысшеня додаткôвъ и безъ затяганя щорôчныхъ позичокъ.

Змѣстъ промовъ поодинокихъ бесѣдникôвъ мы вже наводили коротенько, тутъ мусимо ще зазначити про мову пос. ґр. Стан. Баденіого на вечѣрнôмъ засѣданю того дня. Бесѣдникъ вôдповѣдаючи пос. Антоневичеви, сказавъ, що противъ Русинôвъ не вводить ся засады „дѣли и пануŷ", але засаду „розрôзняŷ". Поляки не будуть мѣшати ся нѣ до рускоѝ церкви, нѣ языка, нѣ до правописи, але судити будуть пôсля дѣлъ, якъ они представляють ся. Поляки не будуть мѣшати ся до церковныхъ справъ, але зъ другоѝ стороны не можуть одобрити сеи появы, що товариство, до котрого належать и рускŷ священики, выдае календарь, на котрого першôй сторонѣ мѣстять ся портреты апостатôвъ. Въ партійныхъ спорахъ рускихъ есть тенденція політична. Зъ одноѝ стороны стоять тŷ, котрŷ пôдносять и хочуть пôдпирати интересы рускоѝ церкви и рôдный языкъ, а зъ другоѝ стороны стоять вороги. Зъ ними, казавъ бесѣдникъ, зможемо стати до борбы и не боимо ся пораженя. Въ тôй квестіи рѣшае интересъ церкви и интересъ обохъ народôвъ спôльный, а противники тыхъ интересôвъ суть нашими противниками. По сѣмъ перейшовъ бесѣдникъ знову до справы буджетовоѝ и сказавъ, що пос. Гурикъ навѣвъ его на гадку пôдвысшити додатки о 3 кр.

Завѣщане патріота.

Якъ повиненъ дбати кождый правдивый патріотъ про добро свого народу, най послужить слѣдуюче завѣщане пок. Евсевія Грушкевича, адъюнкта податкового въ Ниську, котрымъ вôнъ майже весь свôй маетокъ записавъ на народнŷ цѣли Завѣщане се дôсталось ажь теперь до прилюдноѝ вѣдомости и достойне того, щобы его оголосити яко взорець для потомности. Завѣщане се звучить:

На выпадокъ моеи смерти розпоряджую якъ слѣдуе:

I. 16 штукъ акцій Черновецкоѝ зелѣзницѣ нрь 19 360, 67 779, 68 159, 68.161, 73 017, 75.926, 79.101, 79.105, 94.427, 94.428, 94.429, 94.430, 19.129, 105.812, 11.538, 47.551, кожда по 200 зр. — 3.200 зр.; листы заставнŷ Товариства кредитового земского нръ 8.317 на 1000 зр., нръ 2.925 на 500 зр. и нры 19.458, 12.951, 564 по 100 зр., разомъ 1800 зр. або загаломъ 5.000 зр., словами: пять тысячь зр. в. а. записую на родинну стіпендію для ученикôвъ школъ середныхъ имени Грушкевича.

Убѣгатись о тую стіпендію въ першôй лініи можуть мужескŷ потомки имени Грушкевича, котрŷ выкажуть ся, що походять, а радше, що суть потомками о. Віктора, помершого въ роцѣ 1877, а въ другôй лініи, що походять вôдъ о. Сильвестра Грушкевича помершого въ роцѣ 1880, Кипріяна Грушкевича померщого въ роцѣ 1862, Сильвестра Грушкевича померщого въ роцѣ 1872 въ Клѣцку и професора ґімназіѣ Теофіля Грушкевича.

Зъ вôдсоткôвъ вôдъ того капіталу 5 000 зр. мають бути установленŷ двѣ стипендіи, а зарядъ и призначуване тыхъ стіпендій поручаю рускому товариству „Просвѣта" у Львовѣ.

II. Листъ заставный Галицкого товариства кредитового земского нрь 12 866 на 1.000 зр. т. е. тысячь зр. в. а. призначую на емеритальный фондъ для акторôвъ руского народного театру.

Зарядъ того фонду поручаю товариству „Просвѣта".

III. Листы заставнŷ Галицкого товариства кредитового земского нры: 2.366, 2.835, 4 193, 8.110, 9.849. 9.924, 10.012, 11.197, 11.519, 12.820, 13,112, 13.549, 15.065, 8.167, 14.409, 9.685, 15.007 по 100 зр., т. е. 1.700зр.; ренту державну паперову, вінкульовану яко кавція службова нр. 114.347 на 600 зр.; ренты паперовŷ державнŷ нры: 258.688, 275 524 и 420.117 по 100 зр., т. е. 300 зр.; облѣги галицкоѝ позички краевоѝ сер. А нры: 531, 805 и 830 по 100 зр., т. е. 300 зр.; льосы мѣста Кракова нры: 14.745, 36.428, 36.443, 67.922 по 20 зр., т. е. 80 зр.; льосъ позички сербскоѝ сер. 290 нр. 48 на 100 франкôвъ въ вартости 50 зр.; льосъ червоного хреста австрійского сер. 0833 нр. 27 на 10 зр.; и книжочку удѣлову „Народноѝ Торговлѣ" на 30 зр. — якъ и всѣ предметы золотŷ и срѣбнŷ зъ выключенемъ тыхъ, котрŷ понизше осôбно призначую, записую въ рôвнôй половинѣ на будову руского народного театру и дому для товариства „Просвѣта".

За услугу дану менѣ въ часѣ недуги, призначую: 1) для п. Кароля Воячиньского, мого господаря, годинникъ золотый зъ двома

Не чекаючи на вôдповѣдь, подала скоро руку Альфредови, обернула ся и вышла. Вôнъ уклонивъ ся зъ далека стрыеви и зникъ.

Було вже близько пôвночи. Старый задуманый сидѣвъ ще за столомъ и не клавъ ся спати. Що зъ нимъ дѣяло ся, годѣ сказати. Що хвилѣ вырывались ему зъ устъ слова:

— Медикъ! римарь! отсе добре! ото гарно! А, римарь! знаменито! Але вôнъ мабуть бреше! вôнъ бреше!

Тымчасомъ Альфредъ вбѣгъ до свого мешканя и казавъ збиратись въ дорогу.

— Ты вôльный, — сказавъ до Остапа — поѣдемо оба не чекаючи на день.

— Я не можу ѣхати.

— Я маю слово стрыя, ты свобôдный и мусишь ѣхати зô мною.

— Я тобѣ казавъ, Альфреде....

— Не слухаю нѣчого... Все то, що можешь сказати, подумати, вôдложи на пôзнѣйше. Теперь ѣдьмо разомъ до Скалы.

— Але я — перебивъ ще разъ Остапъ.

— На все тебе заклинаю: мусишь и поѣдешь!

Выданŷ приказы выконано скоро. Вôзъ зладжено за хвилю, запряжено и ще мѣсяць не зачавъ заходити, якъ Альфредъ посадившŷ коло себе силомôць Остапа выѣхавъ.

Міся такъ само нетерпеливо казала своимъ людямъ збиратись въ дорогу, рѣшившись вôдъѣхати до тѣтки.

Маетки ґрафа Альфреда и панѣ Кристины лежали разомъ въ сусѣдствѣ зъ собою. Колись складали оно одну велику цѣлôсть, а теперь розбитŷ на три частины займали досыть значный кусень краю. Найбôльша часть належала до ґрафа, а найменша до Альфреда, котрый мавъ лише Скалу зъ кôлькома сусѣдными хуторами. Тѣтка Михайлины, а сестра ґрафа, жѣнка колись дуже гарна, славна на Волины зъ дотепу, красы и гостинности, повдовѣла вже давно и сама зъ донькою, также вдовою, мешкала въ Суровѣ.

Мусимо ту хочь кôлькома словами змалювати еѣ, бо вплывъ панѣ Кристины на Місю бувъ великій и можна сказати, она зробила еѣ такою, якою була. Чудово гарна, богата, проживши частину житя у Франціѣ, а частину въ краю, де привыкла до великого поважаня и подиву еѣ особы, сестра ґрафа не розумѣла, що то значить робити щось пôсля чіеись волѣ, бути кому послушною. Еѣ понятя о доли, призначеню и значѣню жѣнки въ товариствѣ були пересадно *поступовŷ*, коли можна тутъ ужити сего слова. Начитавши ся книжокъ зъ 18 вѣку и новѣйшихъ, въ цѣлôмъ житю послушна лише власноѝ воли, панѣ Кристина говорила, що женщина мае право до всего, до чого мае право чоловѣкъ. Не зважаючи на силу и вдачу жѣночу говорила все о зрѣвнаню правъ женщинъ зъ правами мужчинъ, о понижаючôмъ пôдданствѣ, котре накладали на женщинъ права, писанŷ вусатою половиною роду людского. Такими думками напоѣла впередъ доньку, а потôмъ Михайлину, котрою легко заволодѣла. Вже постарѣлась, а таки зовсѣмъ не змѣнила ся и держалась своихъ выробленыхъ пересвѣдчень. А що була притôмъ вдовою, а тымъ самымъ и панею своеи волѣ, то мабуть и се причинилось до удержаня въ нѣй тыхъ пересвѣдчень.

Дôмъ панѣ Кристины все по старому отвертый для гостей. Она и донька, такожь вдова, але бездѣтна, господарювали въ домѣ самŷ. Донька одноѝ думки зъ матѣрью рôжнила ся таки вôдъ неи тымъ, що у неи бувъ сильный характеръ, а мати була цѣлковитою *львицею.* Мусимо додати, що житє обохъ пань мимо ихъ пересвѣдчень не мало на собѣ найменшоѝ сказы; а найзавзятѣйшŷ вороги даремно шукали, чимъ бы ихъ можна очорнити. Ґрафъ, якъ легко можна догадатись, не любивъ сестры, але що все бувъ слабый, то не мôгъ спинити вплыву тѣтки на его доньку, не мавъ вôдваги зôрвати зъ нею зносины. Михайлина пôдъ проводомъ тѣтки и панѣ де Рошь, котру тѣтка ѣй поручила, переняла зовсѣмъ спосôбъ думаня пануючій въ Суровѣ.

Сурôвъ и Скала сусѣдували въ собою, якъ мы вже сказали, о малу лише мильку, а двѣ несповна дѣлили Сурôвъ вôдъ резиденціѣ ґрафа.

(Дальше буде.)

кувертами, зъ золотымъ ланцушкомъ довгимъ на шию, зъ аґрафою и трома каменями, а также 4 дукаты, а то 3 голендерскѣ а 1 австрійскій; 2) мому послугачеви, Петрови Смѣшкови, квоту 100 зр., а также двѣ подушки, перину, сѣнникъ, ковдру червону запалову и коцикъ; 3) Иванови Паславскому, возьному уряду податкового, годинникъ золотый зъ одною кувертою.

IV. Решту мого маетку, т. е. всѣ книжки, мапы, пляны, альбомы, фотоґрафіи, образы, взагалѣ все, що мае літературну вартôсть, а особливо альбомъ выставы Станіславôвской зъ року 1889, альбомъ етноґрафічне выставы Тернопôльской зъ року 1886, якъ и готôвку, яка останеть ся по моѣй смерти и готôвку, добуту изъ продажи моихъ движимостей, записую на користь руского товариства „Просвѣта“ зô Львова и сесе товариство установляю моимъ універсальнымъ спадкоемцемъ.

Похоронъ бажаю мати скромный и на те призначую готôвку, добуту зъ продажи движимостей, а колибъ не стало, вôдсотки запавшѣ вôдъ наведеныхъ повысше облиґôвъ. Зъ вôдсоткôвъ тыхъ облиґôвъ, мае выплатитись признаценѣ для мого слуги Смѣшка 100 зр. и незаплаченѣ выдатки, якѣ бы були зъ причины моеѣ недуги.

Зарядникомъ и куратором повысшои стіпендіѣ, установляю товариство руске „Просвѣта“ у Львовѣ.

Всѣ иншѣ тестаменты або послѣдной волѣ розпорядки, увнаю за неважнѣ.

Все, що тутъ написано, вôдчитано менѣ и яко згôдне зъ моею волею, при свѣдкахъ пôдписую.

Нисько, дня 27 червня 1890.

Евсевій Грушкевичъ, в. р.; Михайло Свитальскій в. р., свѣдокъ тестаменту; Марко Станиславъ Заячкôвскій в. р., свѣдокъ тестаменту; Иванъ Крисаковскій в. р., свѣдокъ тестаменту.

Переглядъ політичный.

Оногды вôдбула ся у Вѣдни нарада міністеріяльна надъ скликанемъ Рады державнои по Великодныхъ святахъ; о речинци еѣ скликаня ще нѣчого не звѣстно.

Выбôръ посла зъ мѣста Станіславова на мѣсце дра Билиньского розписано на день 29 цвѣтня. Кандидатомъ ставлять професора зъ Кракова дра Иосифа Мілевского.

О недузѣ россійского міністра фінансôвъ ходять найрôзнороднѣйшѣ поголоски, а всѣ годять ся въ тôмъ, що недуга та есть властиво політичнои натуры. Загально кажуть, впадае то въ очи, що Вышнеградскій занедужавъ якъ разъ по конференціи зъ царемъ. Кажуть, що вôнъ представивъ цареви въ правдивôмъ свѣтлѣ станъ фінансôвъ и тымъ стягнувъ его гнѣвъ на себе. Въ берлиньскихъ кругахъ політичныхъ говорять знову, що Вышнеградскій опиравъ ся фінансовому зближеню Россіѣ до Нѣмеччины и упавъ жертвою того опору. Въ фінансовыхъ кругахъ берлиньскихъ говорять такожь, що Вышнеградскій не верне вже бôльше, а вчера розôйшла ся була навѣть поголоска, що царь заименувавъ провізорично міністромъ фінансôвъ Віттого, міністра комунікацій.

Пôдчасъ дебаты надъ ухваленемъ кредиту для Дагомею заявивъ пôдсекретаръ державный Жаме, що правительство есть тои гадки, що мусить черезъ кôлька лѣтъ здержати ся вôдъ набуваня новыхъ кольоній а орґанізувати теперѣшнѣ. Правительство поставило палатѣ вотумъ довѣрія и тогды остаточно ухвалено кредитъ 314 голосами противъ 177.

Новинки.

Львôвъ дня 31 марта (12 цвѣтня).

— **Є. Ексц. П. Маршалокъ** краевый кн. Евст. Санґушко выѣхавъ вчера на кôлька днѣвъ до Гумнискъ.

— **Пиръ** въ честь Є. Ексц. Маршалка кн. Евст. Санґушка дали въ суботу по полудни послы соймовѣ въ хорошо прибранôй сали на стрѣльници мѣскôй. До столу засѣло 117 участникôвъ а межь ними и 3 послы селяне: Гурикъ, Барабашъ и Крамарчикъ.

— **Ц. к. краєва Рада шкôльна** зачислила книжку п. з. „Руска Читанка для I. клясы шкôлъ середныхъ, уложивъ Константинъ Лучакôвскій. У Львовѣ 1892. Накладомъ фонду краевого“ въ списъ книжокъ дозволеныхъ до ужитку шкôльного въ ґімназіяхъ. Цѣна оправного примѣрника 1 зр.

— **Надання посадъ**. Дирекція почтъ и телеґрафôвъ надала посады почтмайстрôвъ: експедіентамъ въ Любачовѣ Брон. Дембиньскому въ Липици долѣшнôй; въ Вилямовичахъ, Станіславови Шнайдрови; посады експедіентôвъ потовыхъ: въ Климци вдовѣ по почмайстрѣ Амаліи Ульріхъ; въ Завои експедиторцѣ Иванинѣ Новицкôй; въ Бруховичохъ на двôрци начальникови стаціѣ Вячеславови Потучкови; въ Плуговѣ Мечиславови Крушельницкому; въ Щепановѣ експедиторови почтовому Олександрови Голубовичеви; въ Збыдньовѣ на двôрци начальникови тамошнои стаціѣ Фридр. Вичиньскому; въ Латачи експедиторцѣ почтовôй Генрицѣ Цисаръ; въ Стриганцяхъ експедіентцѣ въ Угрынова середного Евгеніи Москаликъ; въ Липици долѣшнôй експедіентови почтовому въ Джурина Романови Рутовскому; въ Маховôй експедиторцѣ почтовôй Вандѣ Чеканьскôй; посады конюшихъ почтовыхъ: въ Сокали Иванови Ласкому, въ Жовквѣ Станіславѣ Гілліхъ.

— **Конкурсъ**. Маґістратъ мѣста Львова оголошуе конкурсъ на 20 стіпендій по 150 зр. зъ фондаціѣ стіпендійнои для убогихъ ремѣсникôвъ у Львовѣ им. бл. п. Романа Духеньского. Подання вносити треба до кôнця цвѣтня и долучити: свѣдоцтво убожества, свѣдоцтво що родичѣ ихъ були Поляками або Русинами и въ Галичинѣ урожденѣ; що суть римо-кат. релиґіѣ; що суть круглыми сиротами (по батьку и матери) або бодай по батьку; що учать ся якогось ремесла у Львовѣ и вкôнци, що учащають до мѣскои промыслово-торговельнои школы, або на курсы вечѣрнѣ при ц. к. державнôй школѣ промысловôй, або на курсы доповняючѣ при народныхъ школахъ у Львовѣ.

— **При доповняючихъ выборахъ** до Рады повѣтовои въ Мостискахъ выбрано одноголосно двохъ членôвъ зъ куріѣ сѣльскои: Альфреда Бандрôвского ц. к. начальника суду повѣтового въ Мостискахъ и Ом. Волощакевича, начальника суду въ Судовôй Вишни.

— **Суспендоване адвоката**. Дра Ант. Деліновского, адвоката въ Тернополи суспендовано въ дорозѣ дисциплінарнôй вôдъ выконуваня адвокатуры на три мѣсяцѣ. Субститутомъ его на часъ суспензіѣ именовано дра Йосифа Вайсштайна, адвоката въ Тернополи.

— **Выстава худобы**. Калускій господарскій вôддѣлъ уладжуе дня 11 мая въ Долинѣ выставу худобы, на котру запрошуе годôвельникôвъ розплодовои худобы зъ повѣтôвъ калуского и долиньского. Хотячѣ брати участь въ выставѣ повиннѣ выказати ся свѣдоцтвомъ зверхности громадскои, що бодай вôдъ року суть властителями выставленои штуки худобы.

— **Огнѣ**. Дня 7 цвѣтня згорѣли въ Менцинцѣ, ясельского повѣта, чотири загороды селяньскѣ. При ратунку вôдзначивъ ся мѣсцевый вôйтъ и 12-лѣтный школяръ Станіславъ Божекъ. Коли цѣла родина стратила голову и не знала, що дѣяти, кинувъ ся хлопець въ огонь и вывѣвъ зъ горѣючои хаты одиноку коровицю. Вôдтакъ скочивъ вôнъ ще разъ до хаты по свôй скарбъ: „книжки шкôльнѣ и таблички“, але знайшовъ ихъ цѣлковито знищенѣ. Причиною огню було полишене дѣтей безъ догляду. — Дня 28 н. ст. марта погорѣло цѣле обôйстє, господаря Василя Вôкновского въ Княжôвскôмъ коло Рожнятова. Неубезпечена шкода выносить 300 зр. — Въ Станіславовѣ згорѣли дня 4 с. м. за галицкою рогаткою забудованя при горальни Вайнґартенової. Шкода, въ значнôй части убезпечена выносить около 30.000 зр.

— **Пожаръ лѣсôвъ**. Минувшого тыждня горѣли два разы лѣсы въ околици Коломыѣ. Въ середу занявъ ся лѣсъ Мармороша и Кона въ Камѣнкахъ а въ четверъ лѣсъ Бретлера въ Турцѣ. Причиною огню мають бути искры, що вылѣтають зъ льокомотивы пôдчасъ ѣзды.

— **Похоронъ Бродского**, жертвы поєдинку въ Бурдуєні, вôдбувъ ся вчера о 4 год. по полудни безъ участи духовеньства. Навѣть хреста не несено передъ домовиною. За домовиною поступала лишь нещаслива мати покôйника, родина, приятелѣ и депутація 8 полку уланôвъ зложена зъ пять офіцирôвъ. Коли на кладовищи мали вже спускати домовину въ холодну могилу, заспѣвавъ хоръ театру польского сумну набожну пѣснь а мати заливаючись сльозами покропила могилу свяченою водою. Опôсля выголосивъ шкôльный товаришь покôйника н. Станіровскій нагробну бесѣду и завôвзавъ присутныхъ до молитвы за упокôй душѣ покôйника. Такъ закôнчивъ чоловѣкъ, що пôсля пристарѣлыхъ понятій хотѣвъ честнымъ способомъ увôльнити ся вôдъ зробленои ему и его родинѣ нечести. Противника его повинна теперь стрѣтити строга кара. Нашь законъ карный вызначуе за поєдинокъ, въ котрôмъ хтось згинувъ, кару вôдъ 10 до 20 лѣтъ тяжкои вязницѣ.

— **Згорѣла живцемъ**. Въ Давиденахъ на Буковинѣ повставъ дня 2 с. м. въ хатѣ селянина Симона огонь, котрый такъ швидко обхопивъ цѣлый дôмъ, що находячася въ хатѣ жѣнка Симона и еѣ трое дѣтей не мали вже часу утечи и згорѣли живцемъ.

— **Самоубійство**. Въ Станіславовѣ вôдобравъ собѣ житє выстрѣломъ зъ револьвера Левъ Кауфманъ, 21-лѣтный пôдпоручникъ резервовый, а причиною нещасливого того кроку мавъ бути бракъ средствъ до житя.

— **Побанкрутували** въ Станіславовѣ купцѣ: Яковъ Ворачекъ, Яковъ Ґансъ, Яковъ Кляйнфельдъ и Барухъ Врехеръ.

— **Скаженый вовкъ** покусавъ недавно въ околици Ольпи могилевскои ґуберніѣ 10 осôбъ а межь ними пятеро дѣтей, котрыхъ напавъ, коли они повертали изъ школы. Вовкъ влетѣвъ опôсля до однои загороды, де его ледво зъ тяжкою бѣдою убили. Всѣхъ покусаныхъ выславъ властитель сусѣдныхъ маетностей кн. Любомирскій на свôй коштъ на лѣчене до Варшавы до дра Буйвида.

— **Огнѣ у Вѣдни**. Въ протягу послѣдныхъ 10 днѣвъ було у Вѣдни ажь 6 пожарôвъ, а всѣ они повстали въ однаковый способъ, що дуже занепокоило Вѣденцѣвъ. Ходить чутка, що всѣ тѣ огнѣ стоять зъ собою въ якôйсь звязи, хочь поголоски тѣ не суть узасадненѣ. Поліція выдала дуже строгѣ розпорядженя поліційно-огневѣ.

— **Задушилась власными косами**. Въ Дрезднѣ пôдчасъ шитя на машинѣ зôмлѣла одна дѣвчина и падаючи, замотала ся волосємъ въ колесо машины такъ нещасливо, що задушила ся власною косою.

— **Танець на Яйцяхъ**. У Вѣдни вôзъ якійсь купець пять величезныхъ скринь на возѣ, въ котрыхъ було по 2 тысячѣ яєць на продажь. Наразъ урвавъ ся ланцъ, котрымъ скринѣ прикрѣпленѣ були до воза; скринѣ поспадали на землю та порозбивали ся а десять тысячь яєць покотило ся по улици. Се було въ недѣлю вечеромъ коли на улици бувъ найбôльшій рухъ. А що се якъ разъ передъ Великодными святами, то хто живъ, кинувъ ся до яєць. Уличники, абы не поминути доброи нагоды, незважаючи на пôстъ, завели собѣ танцѣ на яйцяхъ, даючи собѣ що силы духа въ пôдскокахъ, поки поліція не зробила якогось ладу.

✝ Посмертнѣ вѣсти.

— **О. Іосифъ Гаваньскій**, залѣщицкій деканъ и парохъ Устєчка, станіславôвской епархіѣ, упокоивъ ся сими днями въ 62 роцѣ житя. Вѣчна ему память!

Станиславъ Сельскій, посесоръ въ Жулинѣ пôдъ Стрыємъ, упокоивъ ся минувшого тыждня въ 70 роцѣ житя. Вѣчна ему память!

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 12 цвѣтня. Сынъ французского амбасадора, Декре, упавъ зъ коня и зломивъ руку.

Прага 12 цвѣтня. Станъ здоровля Є. Выс. Архікн. Оттона, занедужавшого на кôръ, поправивъ ся; высыпка блѣдне, горячка уступила.

Черновцѣ 12 цвѣтня. Бôльша посѣлôсть на Буковинѣ выбрала до сойму тыхъ самыхъ послôвъ, що и давнѣйше.

Петербургъ 12 цвѣтня. Станъ здоровля міністра Ґірса знову погôршивъ ся; горячка и загальне ослаблене вернули.

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.